

fjende; men det er ogsaa en Selvfølge, at da Folkethinget er udgaaet fra almindeligt Valg og staar i en saa umiddelbar Berøring med Bælgerne, et blot ved Folkemøder, men selvfølgelig ogsaa igjennem Bælgene, der foregaa ikke blot hvert tredje Aar, men af og til hver tredje Maaned, lader det sig levende paavirke af Bælgernes Retsfølelse, som naturlig vil føle sig krænktes, hvis denne Forelæggelse strax ikke blev efterfulgt af en Forkastelse strax. Den ærede sidste Taler spurgte jo: Hvad betyder denne Forkastelse strax. Ja, det burde jo kun betyde en eneste Ting, nemlig at Ministeriet i samme Dieblit indgav sin Demission og fjernede sig fra Regjeringen, og at den nye, foreløbig rekonstruerede Regjering søgte at faae Thingets Bemyndigelse til at bestaa lovligt inden Kl. 12 Nat, og at Thinget kan gjøre noget Overordentligt under saadanne Forhold, vide vi jo af tidligere Erfaringer. Dersom Regjeringen skulde tvivle paa, at dette kunde lykkes en ny Regjering, vil jeg henvise den til den 8de November 1877. Man holdt den Dag 20 Møder og et Fællesudvalg, og Alt blev færdigt samme Dag; men naar man bar sig saaledes ad lige over for den daværende Regjering, hvor meget villigere vilde man da ikke være overfor en ny Regjering, der strax erkjendte, at den ikke kunde undvære Rigsdagens Tillid, baade Folkethingets og Landstingets. Det vilde være den naturlige Følge, og det vilde være Følgen i ethvert Land. Dog kunde jeg ogsaa tænke mig, efter hvad der her er udtalt, at Følgen kunde blive en anden, nemlig at Ministeriet kunde umiddelbart efter Forkastelsen søge en anden Udvei, nemlig at forelægge en midlertidig Finantslov. Der har været talt meget om en midlertidig Finantslov; men jeg har ligejaa lidt nu som tidligere hørt nogen Ytring fra Regjeringen om, at den trænger til Rigsdagens Bistand. Jeg erindrer for 10 Aar siden, da stod Ministeriet, jeg vil ikke sige med Hænderne i Lommen, men stod ganske rolig og saae paa hele Bevægelsen; og naar man spurgte Regjeringen, om den da ikke vilde sige sin Mening om Sagen og tage Del deri, svarede Ministeren: Nei, det kommer ikke mig ved; den, der tager Retsgrunden bort fra mine Fødder — det var Provisoriet, der var Retsgrunden — er forpligtet til at give mig den igjen, ellers maa jeg staa mig selv. Det er frimodig, grundlovmæssig Tale, saaledes kaldes det jo, og jeg kan ikke se, at den høitærede Minister nu har faaet større Trang til Bistand end den Gang. Alle de Antydninger, der ere faldne ikke blot her, men ogsaa udenfor Thinget, om Villighed

til at hjælpe Ministeriet paa lovlig Grund ved en midlertidig Finantslov, tager den høitærede Minister intet Hensyn til, de indvirke ikke paa ham, han behøver ikke Rigsdagens Medvirken. Han tænker vist det Samme som i 1877: den, der tager Retsgrunden bort — og det er dette Lovforslag, der er hans Retsgrund, en Retsgrund, som ikke skal være ham misundt fra mig — maa staa mig en anden, ellers sørger jeg selv for Resten. Med Hensyn til den midlertidige Finantslov skal jeg iøvrigt ikke udtale mig nærmere, thi jeg staar ikke i Forhold til dette Spørgsmaal. Jeg agter ikke, hverken med en midlertidig eller en endelig Finantslov at bidrage til at sætte Regjeringen paa lovlig Grund. Jeg noterer kun, hvor fornem den høitærede Minister staar overfor al denne Tale, hvor lidt Uleilighed han anser det for værdt at gjøre sig i saa Henseende. Jeg for min Part indrømmer iøvrigt, at han staar lige saa lidt paa Lovens Grund nu som efter Forkastelsen; thi enten det, der foreligger, er et aaadant Instrument som dette, eller det kaldes en kongelig Resolution, eller hvad Andet man vil kalde det, er efter min Mening Hip som Hap. Men naar den høitærede Minister erkjender, at ved en Forkastelse gaar den Grund bort, som han anser for lovlig, saa skulde dog i denne Erkjendelse ligge et Drøkke om Forsøg paa at faae Rigsdagens Medvirken til at komme ind paa en Grund, som Alle erkjende for lovlig. Nei, det trænger den høitærede Minister ikke til, han vil ikke røre sig med en Finger henimod alle de Antydninger og Opfordringer, der ere komne i saa Henseende. Det er ikke det Ministerium, som jeg ønsker skulde blive. Hvad vil saa Følgen blive af det? Det bliver jo saa et nyt Provisorium, det femte siden 1ste April 1885; i 2½ Aar saae vi saa 5 Provisorer foruden en kongelig Resolution, forventede Tillægsbevillinger, der aldrig ere blevne bevilgede, Vædringsforslag, der skulde stilles, men aldrig ere blevne omdelede m. m. m., Altsammen indenfor Grundloven! Det staar rigtignok efter Ministeriets egen Formening langt udenfor Grundlovens Forudsætninger — i „Dagens Nyheder“ staar „Grundsætninger“ — men det er dog Altsammen indenfor Grundloven. For mig er dette gaadefuldt Tale. For at faae dette nye Provisorium, siger man, at Rigsdagen skal udsættes, opløses eller i alt fjernes for en Tid. Jeg ser i Grunden ikke, hvorfor det skulde ske. Thi den Form, at Rigsdagen ikke maa være samlet under Udstedelse af provisoriske Love, gjælder aldeles ikke overfor saakaldte Love af denne Natur, Love, som stride mod Grundloven. Det er